Akbaba

SULH İÇİN ATOM!

GRAFİKA

Ben diyorum ki:

ViTA sâf ve çok ucuzdur!

Evet, VİTA ile hazırlanan her yemek hakikaten ziyafet yemeği kadar nefistir.

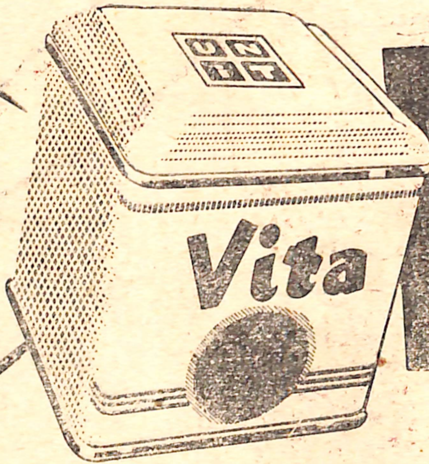
Midesi zayıf olanlar bile VİTA ile hazırlanmış yemekleri kolaylıkla hazmedebilirler. Çünkü VİTA ile yemekler lezzetli, besleyicidir ve kolay hazmedilir.

VİTA bilhassa fiatı bakımından çoh hesaplıdır.

Bugün artık, VİTA'nın mükemmel ve her bakimdan emsalsiz bir mamul olduğunu herkes tasdik ediyor. Bunun içindir ki Türkiyede VİTA ve yalnız VİTA'yı kullanan ev kadınlarının sayısı günden güne artmaktadır.

ViTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

I. 29

Ankara Sigorta

Hayat, yangın, kazaya karşı size

RAHAT, EMİN, KORKUSUZ BİR HAYAT TEMİN EDER!

SAYI: 192 C.: 7 17 KASIM 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Deh!.. Çüş!..

Yazan:
Yusuf Ziya ORTAÇ

EMNİYET müdürlüğümüze, galiba hiç aklından geçmeyen bir teklifte bulunacağım: Bir muaşeret polisi kurmak!

Trafik polisi olsun, ahlâk polisi olsun, cinayet polisi olsun da muaşeret polisi niçin olmasın?

Akşamları, ortalık kararırken, yüzleri de karanlık, özleri de karanlık, sözleri de karanlık öyle bir kaldırım kalabalığiyle caddeler tıkanıyor ki, hâşâ huzurunuzdan kimine «Deh!», kimine «Çüş!» diyecek resmî bir ağız mutlaka, mutlaka, mutlaka lâzım!..

İstanbula, kadını yalnız tarlada görmüş, ormanda rastlamış, dere kenarında gözetlemiş bir yığın doldu. Ayak üstü meyhanesinde iki tek parlatıp sokağa çıktılar mı, her omuz yuvarlağı, her göğüs üçgeni, her etli dudak, her sürmeli göz karşısında başlıyorlar kişneyip eşinmeğe: Dil şakasından el şakasına kadar...

İşte, muaşeret polisinin copu burada havalanacaktır.

— Çüş!..

Kadınlı erkekli, geveze bir tatlısu kalabalığı, yahut mektep kaçkını bir sürü Avare mu... Ya sinema kapısında, ayva göbek bir yıldıza karşı, ya bir vitrin önünde, göğsünde kartal kanat açmış bir örme gömleğe karşı yutkunarak toplanmış, çene çalıyorlar. Yaya kaldırımı, yolcuların değil, onların...

İşte, muaşeret polisinin copu burada havalanacaktır:

— Deh!..

Yaka düğmesi çözük mintanından simsiyah bir kıl ormanı fışkırmış çakır keyif bir tosun... Boğazını kazıyıp, kaldırıma ispirtolu bir meze artığı bırakıyor...

Cop havada sallanacaktır:

— Çüş!..

Şehrin hareketli bir caddesi. Yirmi beş kuruş avcısı taksi, tam «Durmak yasaktır» işaretinin önünde durmuş, arkasında otomobiller, otobüsler, kamyonlar ve kamyonetler, bir müşteri bindiriyor.

Cop havada bir kavis daha çizecektir:

— Deh!..

Stadyom kapısında, sinema gişesinde, Migros önünde, kuyruğa baş olmaya çalışan bir buyruk...

Yine muaşeret polisinin tek heceli kumandası:

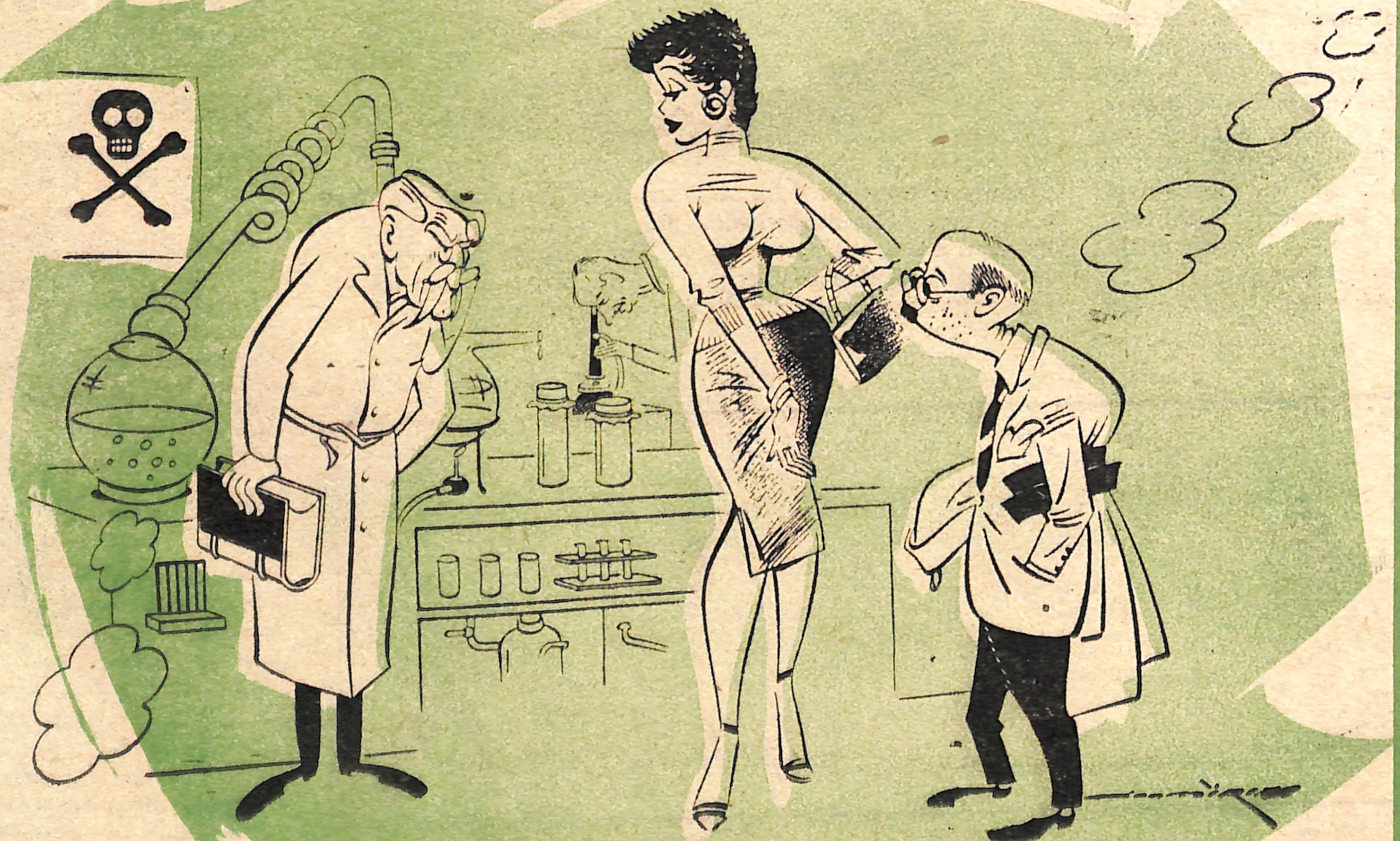
— Çüş!..

Misalleri, Akbaba'nın sayfalarından taşıracak kadar uzatabilirim. Her gün gördüğünüz, her gün iğrendiğiniz, her gün utandığınız şeyleri istediğiniz kadar çoğaltmayı sizin hayalinize bırakıyorum.

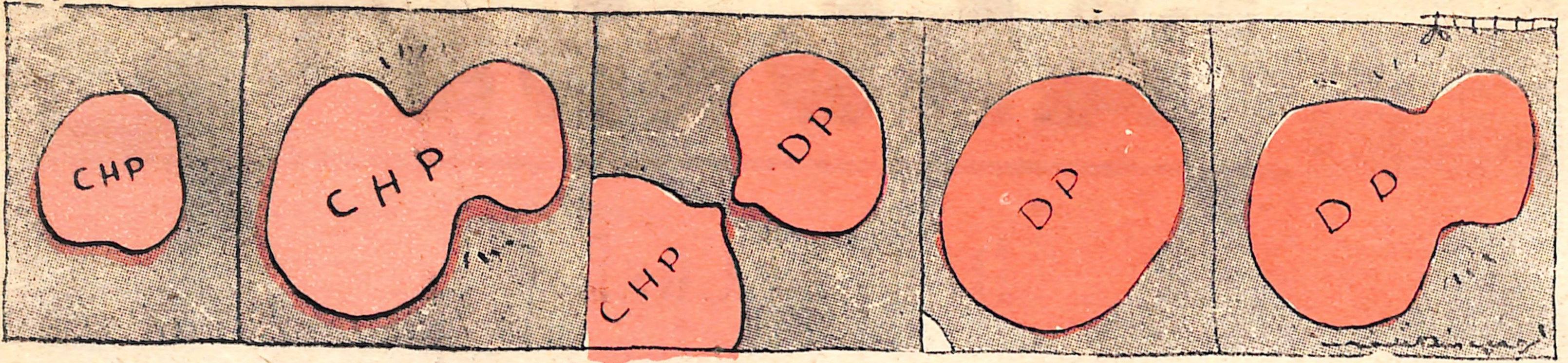
Haaa, muaşeret polisi gibi bir terbiye ekipinin ağzına bu iki kaba kelimeyi, bu «Deh» le «Çüş» ü niçin mi yakıştırdığımı soruyorsunuz?

Şehri bu hale getirenlerin insanlığından şüphe ettiğim için!..

AMERİKALI ÂLİMLER HAYAT YARATTILAR!.. (Gazeteler)

— Sayın profesör, şu kocamı yeniden yaratabilir misiniz?..

HÜCRELERİN HAYATI!... (Şadi Dinççağ)

VİYANA Operası açılmış. Şu, İkinci Dünya Harbinde harap olan, yıkılan Viyana Operası!.. Devlet babaya sorsak, acaba ne buyurur? Eğer gazetelerin «Dış haberler» kısmını da «İç haberler» kadar dikkatle okuyorsa, Nasrettin Hoca kalenderliğiyle:

— Bana ne?.. Yahut:

— Sana ne?.. Diyemez!

Efendim, Viyana Operasını kim yapmış biliyor musunuz?.. Belediye değil, vilâyet değil, maarif değil, maliye değil, nafia değil... Halk!.. Kalbini doldurmak için kesesini boşaltan halk!

Kaça mı çıkmış?.. Bizim paramızla galiba otuz beş milyon lirayı aşıyor.

Bin yataklı bir hastahane, elli bin öğrencili bir Üniversite, yüz milyon enerjili bir elektrik santralı, Viyana'yı bu kadar sevindiremezdi. Viyana'da bayram var... Hayır, hayır, ne Viyanası, dünyada bayram var: Açılış töreninde kimler, kimler, kimler bulunmuş biliyor musunuz? Bu eşsiz san'at sarayını hava akınlariyle yıkan Amerika'nın Hariciye Vekili Foster Dulles bile!.. Ne güzel, ne kibar, ne asil tarziye!

Büyük geceyi anlata anlata bitiremiyen gazeteler: «Ak sakallı, ihtiyar Cumhurbaşkanı, Operanın altın anahtarını orkestra şefi Karl Boehm'e verirken, sönük gözbebeklerinde iki bahtiyar damla parladı» diyorlar.

Perde, bir koltuğa altı yüz lira, bir locaya üç bin iki yüz lira veren bir kalabalık karşısında açılmış. Yazdığım rakamlara şaşmayınız: Viyana Operasının altın işlemeli perdesi 250 bin liraya, evet, evet, yanlış değil, yazıyle de tekrar edeyim: İkiyüz elli bin liraya mal olmuştur!

Eğer gönlünüzden «Ah, gidip görsem!» diye bir özlenti geçtiyse, sakın acele etmeyiniz: Bir aylık biletler çoktan satılmıştır!

Bizim bayındırlık anlayışımızla, bizim kalkınma anlayışımızla, bizim medeniyet anlayışımızla batı kafası anlayışını sakın karşılaştırmayınız. Aradaki asırlar aşırı uçurumdan başınız döner.

Size, tarihten bir yaprak açayım:

Merzifonlu Kara Mustafa Paşa orduları Viyana'yi kuşatmıştır: Şehir, ölüm kalım dakikaları yaşıyor. Başvekilin, hükümdara verdiği rapora bakınız:

Haşmetmaap, sadık tebaânız; bazı günler ekmeksiz, bazı günler susuz kaldı. Fakat hiç bir gece operasız kalmamıştır!

Bu muhasaranın üstünden üç yüz yıla yakın zaman geçti. Taksim Meydanında, Türk Operasının, hâlâ, hâlâ, hâlâ kadavrasını seyrediyoruz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Mısır'ın İsrail'le arası açıldı!. (Nehar Tüblek)

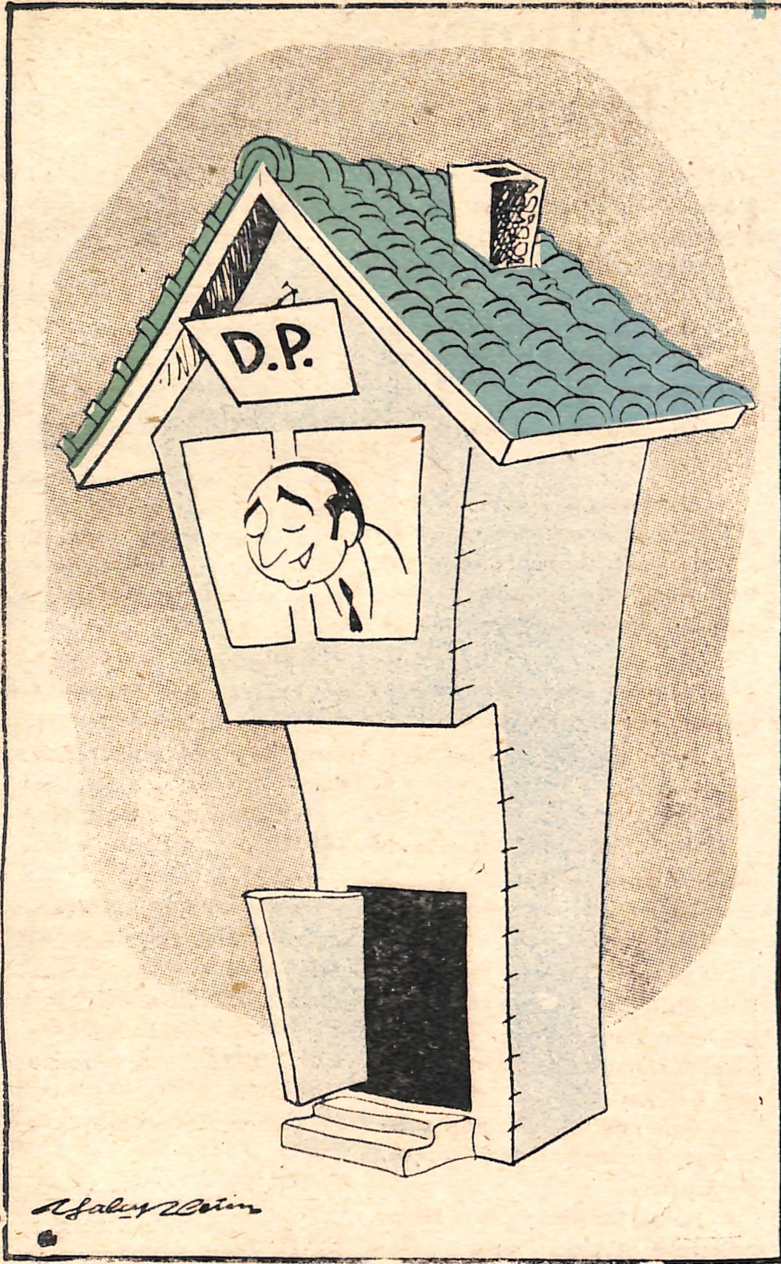
SİNEK AVI!

Manisada bir vatandaş, bir saatte 72 sinek avlamış. Hangisine şaşalım: Manisadaki sinek bolluğuna mı, vatandaşın avcılığına mı?

Hiç birine değil!.. Bizim İstanbulda, en küçük ahçı dükkânına girin, bu kadar sineği, bir saatte değil, bir dakikada avlarsınız. Hem de hiç avcı olmasanız bile!..

Manisalı okuyucularımızı, memleketlerinde bu kadar az sinek bulunduğundan dolayı, bir İstanbullu olarak tebrik ederiz!

Menderes «Kapımız 19 lara açıktır!» dedi... (Gazetelerden)

AÇIK KAPI POLİTİKASI!..

KADINCA

Gördüğüm Köpekli Kadınlar ve Mânaları

Yazan: NEYYİRE

SÜS, lüks, kapris, caka, iptilâ, taklit, moda, yalnızlık... Topuna birden bir tek deva: Köpek..

Kayan, süzülen otomobilin camında yumak yumak kaprisi bir köpecik: Lüks.

Tepeden tırnağa Avrupa malı bir kadın. Kucak kucak zarafet. Etek etek para. Kucağında bir Pekinova. Keyfi istedikçe sağa sola: «Tuu! Tu!» zarafetin üstüne tükiiren bir enik: Süs.

İnce, uzun bir kadının avucunda bir ip. Ucunda, yerden yapma, bastı bacak bir garip köpek. Nerenin malı ise malı. Köpek ya. Garip ya. Tamam: Kapris.

Kendini çekemiyen bir şişkoyu sağ, sol demeden çekip duran bir kurt köpek: Geç kalmış iptilâ.

Saçından ayak tırnağınadek ne varsa cilâ-boya bir çıtkırıldım ve bir sıska köpek. Arada bir bağ. Köpek yürür, o yürür. Köpek durur, o durur. Köpek durunca tek ayak kalkar beklemek lâzım, malûm. Ne de sık kalkar bu ayak.. Ne çıkar. Bekleyen, bekler. Buna bağ demişler. Kopar mı? Bağlanan iki insan mı ki kopsun?

Ökçeler çarpık. Saçlarda acemi berber elinin marifetleri. Kulaklar şıngır şıngır. Arkasında tüysüz müysüz, soyu sopu belirsiz, sırtı renk renk çuhalı bir köpek: Taklit... Moda.

Akşam karanlığında gölge gibi bir köpek. Gölgenin ardında sürüm sürüm bir hayalet kadın: Yalnızlık.

Boynunda kar gibi bir peçete. Önünde cici bir tabak, tabakta mama (bahsi değiştirdim sanmayınız) ve karşısında bir kadın, elinde kaşık. Yarım yarım bir bebek dili taklidi: «Haydi oradan pisi, haydi oradan ablası. Size vermem ben. Jojo yiyecek hepsini.» Evet, Jojo... Mamayı, ârsız, suratsız bir köpek yiyecek.

Bunu gördüm, ad bulamadım. Siz bulun, bulabilirseniz eğer.

EMEKDARLAR!

Piyasanın tanınmış iki tüccarı, Hilton'un salonunda konuşuyorlardı:

— Bir kâtibim var.. Yanıma aldığım zaman yirmi beş yaşındaydı... Şimdi aksaçlı bir adam oldu...

— Benim de bir daktilom var... Geçen ay yanıma aldığım zaman siyah saçlı idi. Şimdi sarı saçlı oldu!

BİR ŞEY Mİ?

Nihat, yoldan geçen bir kadını, arkadaşı Kaya'ya gösterdi:

— Yahu şu genç kadını görüyor musun? Çocukken evlerine giderdim de gelip kucağıma otururdu!

— Aman birader, senin söylediğin eski lâkırdı... Ben, gösterdiğin kadının evine daha dün gece gittim, gelip yine kucağıma oturdu!

Mazeret

Hayim, Buharoçiye rastgelmişti:

— Bezin kari, bu yece tosun yibi bir oğlan doğurdu.

— Yozün aydin... Çocuğun babasi kim?

Hayim, hiddetle bağırdı:

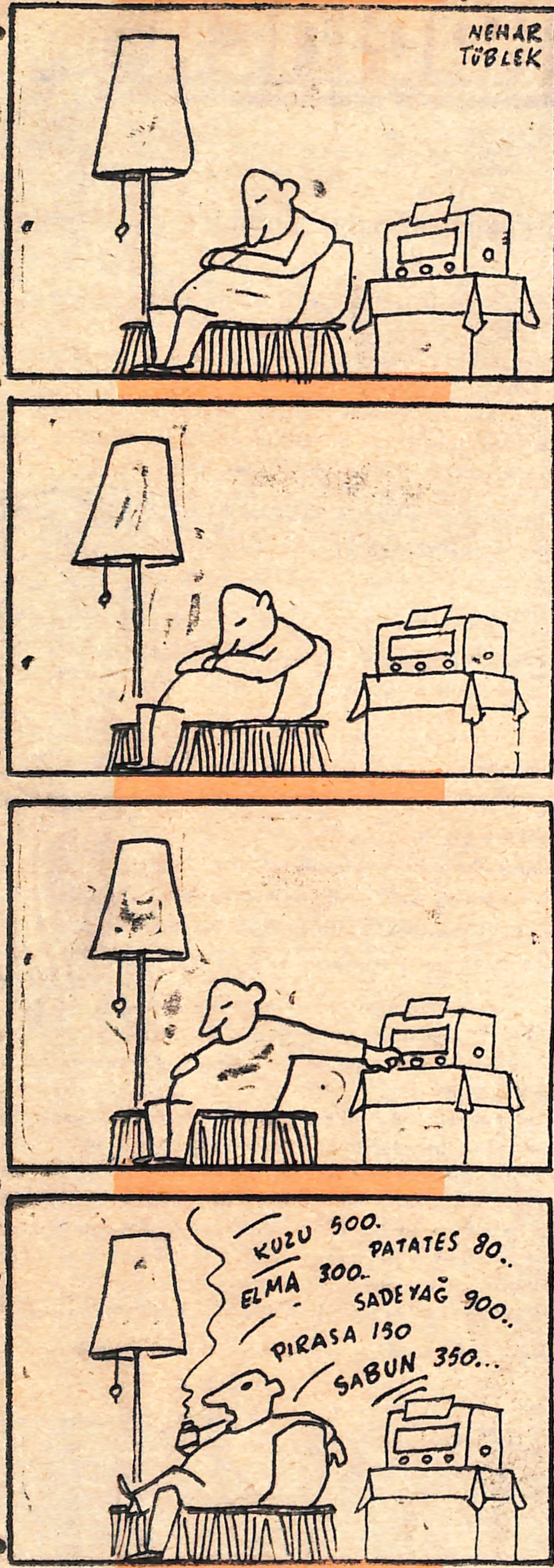
— Edepsizliğin lüzumi yok... Ağzindan çikani kulağin işitsin...

— Ne kiziyorsun be? Ben seni biliyor saniyordum!

YAZISIZ!..

(Tonguç Yaşar)

Uyku hastalığına karşı ilâç bulundu!..

(Nehar Tüblek)

Hiç Zahmet Etme!..

İKİ eski dost, iki iş adamı, Ankara Palas'ın kapısında karşılaştılar:

— Maşallaaah... Sabah sabah nereye böyle?

— Başvekâlete kardeşim... Sayın Adnan Menderes'i ziyaret etmek istiyorum da...

— Hiç zahmet etme dostum.

— Neden?

— Muhterem Başvekilimiz Harput elektrik santralının temel alma töreninde. Oradan Çimişgezek Parti kongresine uğrıyacak... Sonra, doğru İstanbul... E, sen nereye böyle?

— Ben mi?.. Şey... Gümrük ve İnhisarlarda bir işim var da.

— Emin Kalafat beyi mi ziyaret edeceksin?

— Evet...

— Hiç zahmet etme... Başvekilimizle beraber seyahattalar...

— Yaaaa, vah, vah... Sen ne yapacaksın şimdi?

— Ben mi?,. Maarif Vekâletine gideyim bari... Celâl Yardımcıyı..

— Hiç zahmet etme canım... Celâl Yardımcı İstanbulda, Kadıköy Kolejini açıyor...

— Öyle miiii?.. Peki, bari salona girip oturalım... Biraz konuşur, dertleşiriz...

— Hayır, bana müsaade... Hazır Ankaraya gelmişken Dahiliye Vekâletine kadar gideyim. Sayın Etem Menderes'e arzedilecek bir işim var...

— Hiç zahmet etme iki gözüm, Etem Menderes beyefendi, dün uçakla Çanakkaleye teşrif ettiler...

— Ne aksi tesadüf yahu... Peki, sen şimdi ne yapacaksın?

— Ben mi?.. Şey... Bari Hariciyeye uğrayım...

— Sayın Fatin Rüştü Zorlu'yu görmek içinse hiç zahmet etme...

— Neden?..

— Aman birader, senin de dünyadan haberin yok: Sayın Fatin Rüştü Zorlu üç gündür Paris'te!..

— Olur şey değil... Peki, sen şimdi nereye gideceksin?..

— Şimdi, şimdi, şimdiii... Tamam, Başvekil Yardımcısı Sayın Fuat Köprülü'yü ziyaret ederim... Geçenlerde...

— Hiç zahmet etme azizim... Sayın Fuat Köprülü Akarsu köyünün muhtar seçimlerinde bulunmak üzere dün akşam Ankaradan ayrıldı...

— Pekiiii... Öyleyse yapacak bir iş kaldı...

— Ne?

— Gel benimle içeriye... gel...

— Geleyim.. geleyim ama ne olacak?

— Oturup birer kahve getirteceğiz, birer sigara yakacağız...

— Sonra?..

— Sonra, kâğıdı, kalemi alıp bütün Vekâletlerin listesini çıkaracağız... Şayet muhterem Vekillerimizden biri Ankarada ise ve şayet bizim de o Vekâlet ile bir işimiz varsa...

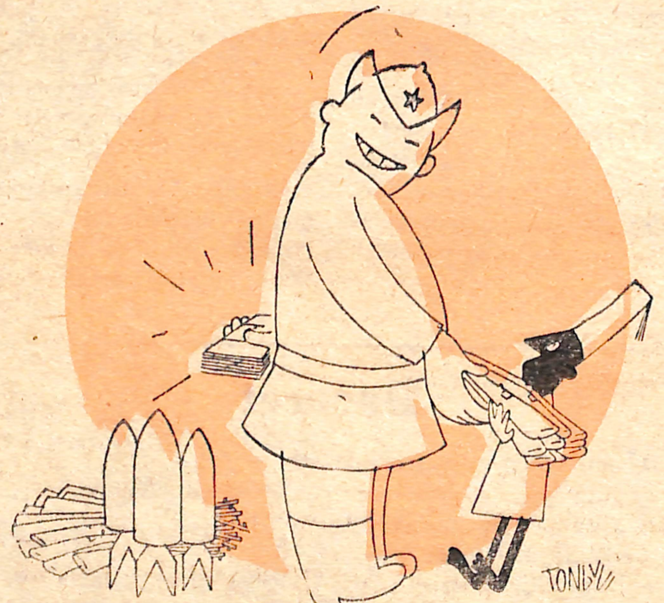
— Peki, peki, anladım... Buyur.

Ve iki arkadaş, yüzlerinde, gülmeye benzemeyen acaip bir gülüşle, döner kapıdan girip salona doğru yürürler...

ÇİMDİK

RUSYA SİLÂHLARIN AZALTILMASINI TEKLİF EDİYOR!

(Gazeteler)

Hem siyaset, hem ticaret!...

(Tonguç Yaşar)

TAKIM

Meşhur futbolcunun tam on çocuğu vardı. Hepsi de erkek. Derken karısı yine gebe kalmaz mı? Doğumevinde, zavallı baba, dokuz doğurmağa başladı. Hastabakıcılar filân, herkes onu tanıyordu artık. Hemşirenin biri takıldı:

— Ne heyecanlanıyorsunuz canım? Artık alışmadınız mı daha?

Futbolcu boynunu büktü:

— Nasıl heyecanlanmıyayım hemşire hanım! İnşallah oğlan doğurur da onbiri tamamlar, bir ailevi takım kurarız diye bekliyorum...

GÖRÜNMEYEN *Adam*

Buz Dolabında

Halide Pişkin — Ayol herif, seni aldığım zaman sen ne kılıktaydın sanki? Üstün başın dökülüyordu da edep yerlerin görünüyordu Alimallah... Açtırma kutuyu, söyletme kötüyü!

Necdet Mahfi — Hanım, hanım, sabrımı tüketme benim, anladın mı?

Gazanfer Özcan — (Apış arasını tutarak) Anneeeee... Çişim geldi!

Şadıman Ayşın — (Gazanfere vurarak) Sus be... Bıktım senden.

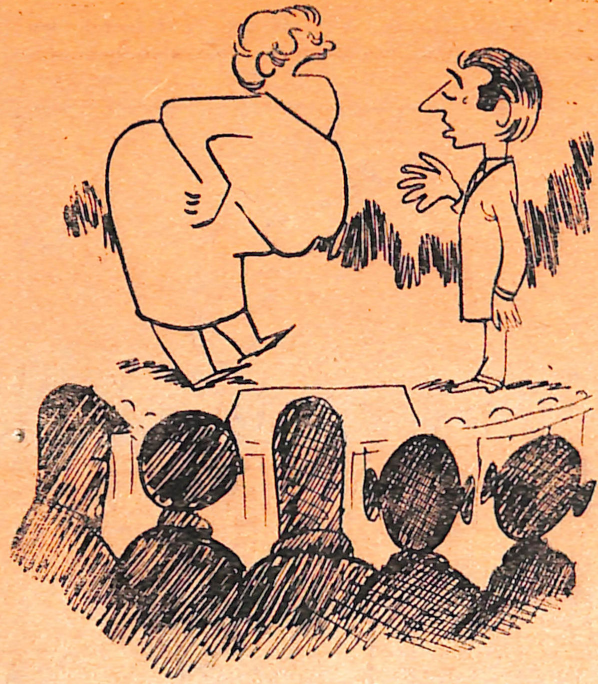
Halide Pişkin — Vallahi kızımı alır giderim de, sidikli oğlunla kalırsın burada!

Necdet Mahfi — Olmaz hanım, olmaz. Buz dolabı alacağız diye ben kızımı çalıştırmam.

Halide Pişkin — Canım ne varmış bunda? Herkesin kızı namusuyla çalışıyor ya?

Necdet Mahfi — Sen bana sor. Geçen gün otobüse bindim. Önüme zamane kızlarından biri düştü. Göbeğine kadar açık bir bluz giymiş. O hani sucuk salkımı (kangalı olacak) gibi sarkan şeyler var ya? (Tramvayda olsa gerek tabii) onu yakaladı... Sıkışıp kalmışım zaten. Mecbur oldum bakmaya.. O japone koltuk altından ben neler gördüm, nerelere kadar gördüm, anlatamam...

(BİR SANİYE ARA)

Aziz okuyucular! Bu buz dolabı hikâyesini, sizi güldürmek için ben uydurmadım. Şehir Tiyatrosunun Aksarayda vermeğe başladığı temsillerin ilk gecesinde aynen not ettim. Dahasını yazsam belki başımıza iş açılır diye korkuyorum da, ondan ıska geçiyorum. Sizlere sade Küçük Sahne'de gördüklerimizi yazacak değiliz ya? diye düşünmüştüm. Lâkin başladıktan sonra, devam etmeğe utandım. Maamafih, temsiller herhalde devam ediyordur. Şimdi de, biraz salondan ve perde arasında salon dışından bahsedeyim:

(DEVAM)

Başımı hafifçe geriye çeviriyorum: herkesin ağzı kulaklarında. Halide Pişkin, ağzını açmağa hazırlanırken bu yayılma daha belli ve fazla. Zorla değil ya, hahtun halkı kendine güldürmenin sırrını keşfetmiş. Bir gerdan kırması kâfi... Arkamda bir ana, kızına çıkışıyordu:

— Gördün mü bak? Ben senin o işe girmeni istemedimdi. Haklı değil miymişim? En nihayet tiyatrolara kadar düştün, dillere destan oldun!

Sağ tarafımda, fısıltı halinde şöyle bir düşünce ileri sürülüyordu:

— Ayol, iyi ki buz dolabı almamışız. Baksana, konu komşunun dursun, soğusun diye getirdiği öteberiyi, sahnedekiler herkesin gözü önünde utanmadan yediler. Ya bize de bir şeyler getiren olaydı ne yapardık? Âlemin ağzı torba değil, neler söylemez...

Işıklar yanar yanmaz, kendimi dışarı attım. Bir de ne göreyim? Ne kadar meşhur tiyatro tenkitçisi, meçhul sanatkâr, maruf ressam, tanınmış yazar varsa hepsi mevcut. İkiye ayrılmışlar: bir kısmı sağ cenah, bir kısmı sol cenah.. Tabii sol cenaha hiç bakmadan sağdakilere yürüdüm. Fikret Adil, suspus olmuş:

— Ne o yahu? dedim. Konuşsana biraz?

— Dondum kaldım birader, dedi, ne söyliyeyim? Ben «Buz dolabı» denilince, piyes zannediyordum. Baksana, sahneye sahiden bir buz dolabı koymuşlar. Kelimeler ağzımda donuyor!

Ekrem Reşit Rey (o da tiyatro tenkitçisi sayılıyor ya!) gözlerini fincan gibi açmıştı.

— Hasta mısınız? dedim.

— Evet, dedi, hastayım, hastayım ve hasta olarak kalacağım...

— Ne zamana kadar?

— Şehir Tiyatrosu benim operetlerime avdet edinceye kadar...

Meşhur rejisör Suavi Tedü de bir kenara büzülmüştü:

— Beğendin mi? dememe kalmadan:

— Beğendim. Hem bu hissim irademin üstünde bir şey. Yani beğenmemek elimde değil. Belediye bizde irade bırakmadı ki... Tabii beğeneceğim...

Eh, Suavi de böyle söyledikten sonra, kimseye bir şey sormamağa karar verdim. Lâkin bu sefer de beni rahat bırakmadılar. Sabri Esat yanıma sokuldu:

— Her zaman car car öterdin. Bugün bakıyorum sesin kısılmış... diye takıldı.

— Nevazildendir, üstünüze âfiyet...

— Kahkahaları atıyordun seyrederken Buz dolabını...

— Elbette. Benim suratım meflûç mu zannetsinler gülmiyeyim de? Hem bence çok gülünç bir eser... Kim yazmış acaba?

— Galiba bir Ermeni şair...

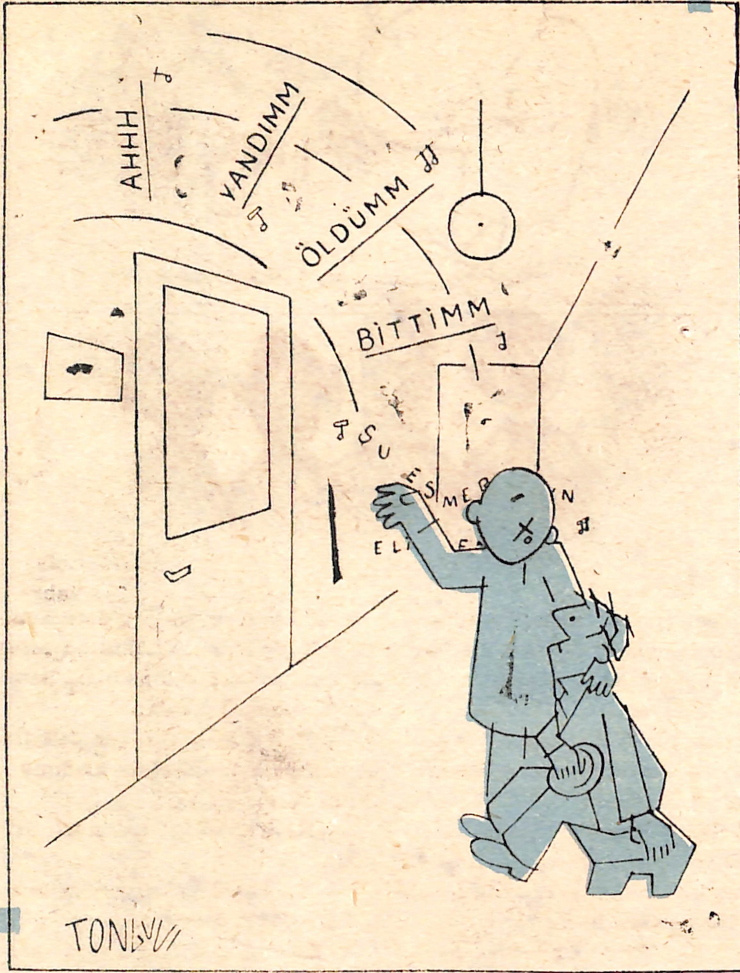
Derken Sabri Esat'ın aklı başına geldi. Etrafa baktık, bereket duyan yoktu. Üç perde dayanamıyacağımı anlayınca, herkes içeri girerken ben dışarı kaçıp canımı kurtardım.

— Görünmeyen Adam —

YAZISIZ!.. (Tonguç Yaşar)

MÜZİKLE AMELİYAT YAPILACAK!.. (Gazetelerden)

— Yok canım. Öyle korkulacak bir şey değil, müzikle ameliyat yapıyor!..

(Tonguç Yaşar)

SEBEPLİ FELÂKET

Kuliste, bara tünemiş, tek başına içiyordu. Galip San, eliyle omuzunu okşadı:

— Ne var, ne yok? dedi.

— Bedbahtım... Talihim yok. Görüyorsun Galipçiğim, yapyalnızım. Tabii içmekten başka bir şey yapamıyorum. Bunun ne büyük bir felâket olduğunu bilemezsin..

— Bilirim, bilirim, dedi Galip. Hesabı hep sen görürsün...

REKOR

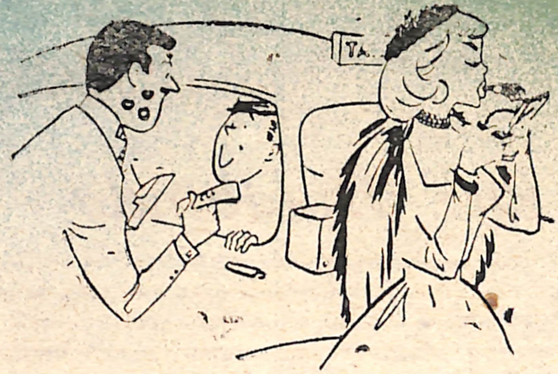
Delikanlı, kızını istemek için peder beyin yanına girmişti. Kan ter içinde dışarı atıldığı zaman, genç kızı saatine bakar buldu. Kız:

— Tebrik ederim şekerim.. diye bağırıyordu. Delikanlı şaştı:

— Neyi tebrik ediyorsun? Seni bana vermiyor ki...

— Onu biliyorum canım. Sen iki dakika, on saniye 2/5 kaldın içeride... Ötekilerden fazla, rekor kırdın, onu tebrik ediyorum!

HİKÂYE

Dudak Çeşnisi!..

— Demek ahlâk zabıtası sana birşey yapmadı ha?

— Hayır, ahlâk zabıtası yapmadı ama, Şükran yaptı yapacağını...

— Ne yaptı yani?

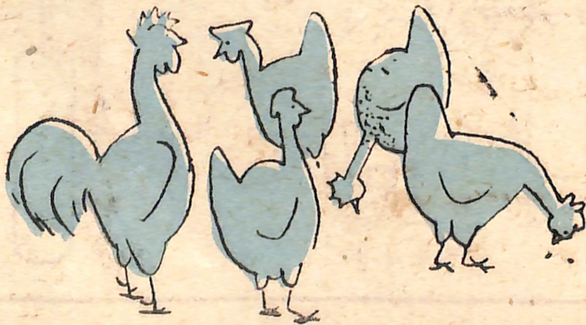
— Anlatayım da görürsün...

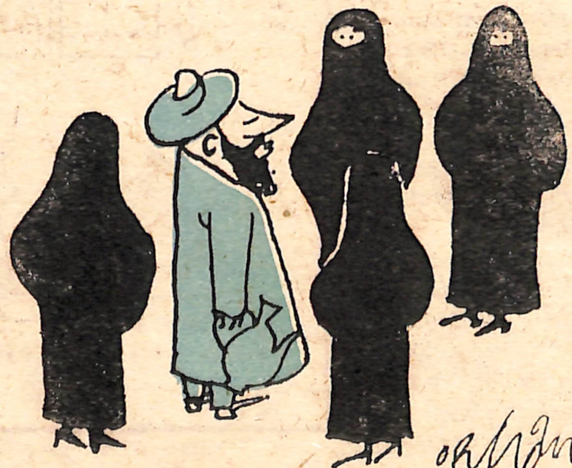
Necdet, içini çekti. Doğrusu yakışıklı oğlandı, kim ne derse desin... Lâkin başına ne iş geldiğini, bu kadar yakışıklı bir çapkının nasıl olup da «işden çekildiğini» merak etmiştim. Necdet, anlattı:

— Biliyorsun, son zamanlarda işsiz kalınca küçük bir dükkân açtım. Bizim rahmetli moruk, böylelerine «çerçi» derdi. Halbuki ben modern ziynet eşyası satıyordum; renk renk, biçim biçim yüzükler, plâklar, Afrika zencilerinin bile burunlarına takmağa korkacakları kadar antika küpeler, dudak boyaları, kaş kalemleri falan filân... Fakat bizim o ufacık dükkân, Beyoğlunun en kalabalık yerinde olduğu halde ben sadece sinek avlıyordum. Halbuki bizemsal yerler, Migros gibi işliyordu. Düşündüm, taşındım, aklımca buna bir çare buldum. Küçük bir levha yazıp vitrine astım: «Burada her alacağınız şeyi, önceden tecrübe edebilirsiniz» diye... Dükkânı da, ön ve arka kısımları ayıracak şekilde böldüm. Arkaya büyük bir kristal ayna yerleştirdim. Ondan sonra, pusuda enayi bekliyen dızdızcılar gibi, ben de beklemeğe başladım... Başladım ama, aklımın sökeceğinden emin de[illegible] pek. Ne dersin? İşlemeğe başladık. Yüzük, küpe alanlar pek değil de, bilhassa ruj, sutyen alanlar (ha, söylemeği unuttum, hafiften kadın çamaşırları da satmağa başlamıştım, çare kalmayınca) bunları denemek ihtiyacını duyuyorlardı. İnan bana, sırf bu yüzden, bizim aralık, yani dükkân kısa zamanda dehşetli bir şöhret kazandı.

— Neden? pek anlıyamadım..

— Dinle, anlarsın. İki çeşit ruj satıyordum bilhassa; çabucak çıkan ve hiç çıkmayan... Müşteriler: «Sâbit mi? Çıkar mı?» diye soruyorlardı. Çıkar desem de inanmıyorlardı, çıkmaz desem de... O zaman bir tecrübe yapmak lâzım geliyordu. Hemen dükkânın arka tarafına geçiyorduk. Denemeyi tabiatiyle kendi üzerimde yapıyordum. Yani, müşteriyi, dudaklarını yercesine öpmek zorunda kalıyordum. Maksat, tabii boyanın bulaşıp bulaşmadığını anlamaktı. Yalnız anlamadığım bir nokta vardı; müşterilerden bâzıları bilhassa çıkan boyaları tercih ettikleri halde bir kısmı da inadına silinmiyen boya olsun di

İNSANLAR ve HAYVANLAR!..

(Orhan Enez)

ye ısrar ediyordu. Nihayet, kısa bir müddet tecrübeden sonra bunun sırrını keşfettim...

— Neymiş? diye sordum.

— Umumiyetle genç kızlar, çıkmayan dudak boyasını tecrübe ediyorlar, bu yüzden de canıma okuyorlardı. Çünkü boya çıkıyor mu, çıkmıyor mu, iyice belli olsun diye, dudak çeşnicisi onları daha sürekli öpmek zorunda kalıyordu. Bu adı da bana kızlar takmışlar... Sonra efendime söyliyeyim; bilhassa kocalarından boşanmak için bahaneye bakan genç evli kadınlar, aksine, çıkan boyaları tercih ediyorlardı. İşe bak, ben de inadına onları öpmekten hoşlanıyordum. Bunun için de önce sâbit boyaları, sonra sebatsız boyaları deniyordum... Lâkin Şükran'a tutulmam işi bozdu...

— Şükran da kim?

— Tanımazsın... Dehşetli kıskanç bir kadın. Hem de evli. Kocası da izbandut gibi bir herif. Bir gün beraber geldiler de, ondan biliyorum. Önceleri, Şükran, daima güzel bir genç kızla beraber gelirdi. Ben içeride genç kıza sutyen denemesi, yahut dudak ruju tecrübesi yaparken o, dükkânda kalırdı. Birkaç defa, onlar gittikten sonra kasanın boşaldığını görünce aklım başımdan gitti...

— Kolayı var canım. Bizim avukat Halûk Eczacıbaşı'ya vekâlet ver, dâvanı iki celsede karara bağlatsın. Hem de lehine...

Necdet içini çekti:

— Tanımaz mıyım kardeşim? O meşhur avukat. İşi başından aşkın. Saçını tarayacak vakti yok. Nerde kaldı ki, böyle ufak tefek dâvalarla uğraşamaz. Büyük dâvalar peşinde. Zaten buna lüzum da kalmadı ya... İş kendiliğinden halledildi.

— Ne oldu?

— Ne olacak, dediğim gibi, Şükran, bir gün kocası olacak haydutla dükkâna geldi. Bir ruj istedi. «Gelin de içeride deneyelim» dedi. Ben, dalgınlıkla, her zaman aldığına bakarak, kolay çıkan bir ruj vermişim. Meğer kaltak da beni sever ve

kıskanırmış. Bilir miyim? İçeride uzun boylu bir deneme yaptık. Dışarı çıktık. Çıkmamla, herifin, yani Şükran'ın kocasının üstüme çullanması bir oldu: «Vay namussuz, utanmadan karımı öpersin ha?» diye yakama sarıldı. Canımı zor kurtardım. Herif beni o hale getirdi ki, insan içine çıkacak suratım kalmadı. Tabii o günden sonra da dükkânı başkasına devrettim. Evli kadınlara tövbe...

— Neden ama?

— Hâlâ soruyorsun yahu... Neden olacak? Kadın suratımı safii köpeğine çevirmiş, her yerimi ruja bulamıştı!...

— *Hikâyeci* —

— Kocam....

— A.... Estağfurullah!..

HOŞGELDİN FATOŞ!

Yüksek mühendis ve mümtaz karikatürist, arkadaşımız Şadi Dinççağ ve zarif eşi İlhan Dinççağ'ın 5-11-1955 cumartesi günü bir kızları dünyaya gelmiştir. Adı Fatoş Dinççağ'dır. Akbaba, genç aileye saadetler diler ve yavruya:

— Dünyamıza hoşgeldin Fatoş, der!

Kabahat Kimde?

Kadın hızla fotoğrafhaneye girdi. Fotoğrafçı karşıladı:

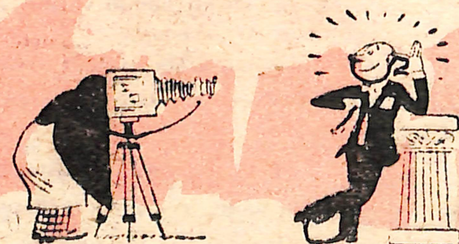
— Ne emrettiniz?

Kadın çantasından bir deste fotoğraf çıkarıp masanın üstüne attı:

— Güya kocamın resmini çıkarmışsınız... Baksanıza şunlara... Tıpkı maymuna benziyor.

Bu sözlerden fena halde alınan sanatkâr, soğukkanlılıkla omuzlarını silkti:

— Kabahat bende mi hayan? Onu kocanıza varmadan evvel siz düşünseydiniz!..

BAŞARI

— Terziden geliyorum, diyordu Neclâ. Düşün şekerim, kadın bana elbise yapacak diye uçuyor âdeta..

— Tabii sevinir ayol, diye güldü Perihan. İyi sanatkârlar, güçlükleri yenmekten, imkânsızlıkları aşmaktan, kusurları düzeltip başarı kazanmaktan elbet hoşlanırlar...

KÂRLI İŞ

Hilton'un barında, günün malî meseleleri, yani şahsi kazançlar münakaşa ediliyordu.. Genç iş adamlarından biri, misal verdi:

— En çok kazananlardan biri, bizim apartımandaki asansörcü. Tanrının günü, yüz, yüz elli lirayı doğrultuyor. Hiç sermayesi olmadığına göre, mühim değil mi?

Herkes şaştı:

— Nasıl oluyormuş bu? diye sordular.

— Ben de önce anlamadım ama, sonra asansörcü anlattı: Asansöre binenlerin çoğu, kat aralarında asansörü durdurması için on, yirmi, bazan otuz lira veriyorlarmış, bilhassa yanlarında güzel bir genç kız varken...

İMTİHAN

Sevimli ,zeki ve daha bir çok güzel meziyetleri kendinde toplamış olan valimiz Fahrettin Kerim Gökay (Ah, şu satırları bir okumuş olsa..), Polis kolejinin imtihanlarına davet edilmişti. Bir namzede soracak oldu:

— Polis evlâdım, farzedelim ki, Taksim meydanında bir kalabalık birikmiş. Örfi idare de yok... Ne yaparsın kalabalığı dağıtmak için?

Namzet bir nefeste cevap verdi:

— Şahit kaydetmeğe başlarım efendim!

— Kürkünü omuzlarından atmıyacaksın....
— Neden?.. Vücudümün bir kusuru mu var?..

SUS, DUYMASINLAR...

Nâzım Hayri, Beyoğlundan geçerken, meşhur bir doktorun muayenehanesinden, arkadaşı Rüknettin Sağol'un çıktığını görünce yanına sokuldu:

— Merhaba yahu... Yoksa hasta mısın?

— Hayır, dedi Sağol, sadece doktora uğramıştım. Pek zeki, akıllı ve işinin ehli bir zattır. Azıcık lâf attık. Ne diyor biliyor musun? Aptallık da zekâ gibi irsiymiş. Düşündüm, vallahi hak verdim...

Nâzım Hayri, arkadaşının ağzını kapadı:

— Sus be... Annenle baban duyarlarsa ne derler?

İYİ VALLAHİ

Bizim avukat Ekrem Onur, önce kansızlık, sonra tifo, ondan sonra yine kansızlık geçirdi. Avukat Rasim Cenani, kendisini yeni adliye sarayının hangar gibi koridorunda, teneşir horozu gibi görünce âdeta korktu:

— Geçmiş olsun Ekremciğim.. dedi. Ekrem:

— Sorma birader, dedi. Tam beş doktorun tedavisinden geçtim...

Rasim:

— Tebrik ederim, diye hararetle elini sıktı Ekremin. Cidden fevkalâde... Adamlara iyi dayanmışsın doğrusu...

GARANTİLİ

İsmi lâzım değil, meşhur bir aktörün düşüp düşüp kalktığı söylenen evli bir hanım vardır. Bir gün Muallâ, bu bayanı ziyarete gitmişti. Arkadaşına:

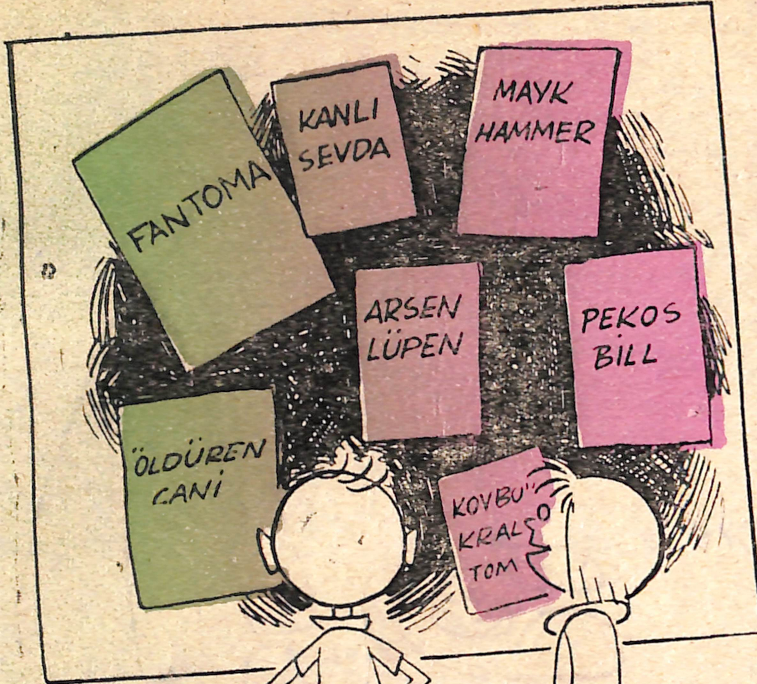
— Şimdi senin meşhur artiste rastladım... dedi. Kadın:

— Evet, buradan çıkıyordu.. diye öğündü. Muallâ hayretle sordu:

— Peki, ya kocan? Birdenbire eve geliverirse...

Şuh kadın, gerinerek gülümsedi:

— İmkânı var mı şekerim? Ötekinin yerine, tiyatroda o sahneye çıkıyor....

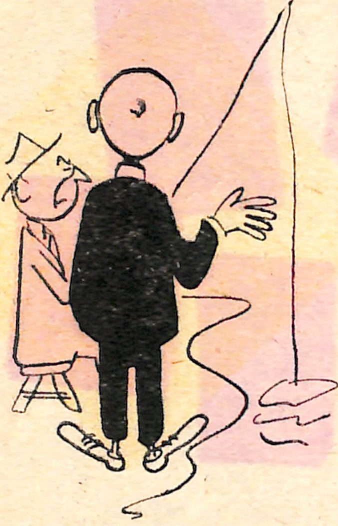
KİTAPÇILIĞIMIZ !..

(Yalçın Çetin)

HİKÂYE

HAYIRLI DAMAT !

Nakleden: Hasan Âli EDİZ

HAVA müthiş sıcaktı. Güneş, âdeta bu iş için para alıyormuş gibi, ortalığı kasıp kavuruyordu.

Derenin kıyısında, dere muhafaza memurlarından biri balık avlıyordu. Memur, büyük bir dikkatle oltasına bakıyordu. Memurun yanıbaşında, kumların üzerinde, baştan başa sineklerle örtülü iki balık ölüsü yatıyordu.

Memur tetikte ve uyanık bir haldeydi. Hemen oracıkta, yine kıyıda, saçları ustura ile traş edilmiş, yusyuvarlak bir adam, ağır ağır dolaşıyordu. Adamın kılığı, kıyafeti, oradaki sayfiye insanlarının canlı bir örneği idi.

Adamın her halinden, kafasında sabit bir düşünce olduğu anlaşılıyordu. Adam, zaman zaman duraksıyor, ensesini kaşıyordu. Zaman zaman da, balık avlayan memurun yanına yaklaşarak:

— Kuzum bana baksanıza, sizde sırık bulunur mu? diye sesleniyordu. Hani, sırık olmasa da olur. Yeter ki uzunca bir şey olsun. Biraz derenin kumlarını karıştıracağım da...

Balık avlamakta olan memur, adamın ikide bir gelip kendisini rahatsız edişinden fena halde sinirleniyor, kan çanağına dönmüş gözlerini devirerek ona şu cevabı veriyordu:

— Yok, dedik ya!.. Çekil yanımdan... İşimi berbat ediyorsun!.. Baksana, olta kımıldamağa başladı. Balığı kaçıracaksın!

Saçları ustura ile traş edilmiş yusyuvarlak adam, yine o düşünceli edası ile dolaşmasına başlıyordu. Ama, aradan beş dakika geçmeden yine memura musallat oluyordu:

— Kuzum, bunda kızacak ne var? Ben uzun bir sopa üzerinde de ısrar etmiyorum! Küçük bir değnek parçası da olur. Şöyle biraz kumları karıştıracağım...

Balık avlamakta olan memurun fena halde içerlediği her halinden belli oluyordu. Hiç bir şey söylemedi, o korkunç gözleriye şişkoya baktı, elini salladı ve arkasını döndü.

Saçları ustura ile kesilmiş adam, uzaklaştı, derenin kıyısında yere oturdu. Düşünceli düşünceli kumlara bakmağa başladı.

Sinekler vızıldıyor, sivrisinekler sokuyor, cırcır böcekleri ötüyor, güneş artan bir şiddetle ortalığı kasıp kavuruyordu. Başı ustura ile traş edilmiş şişko, sıcaktan bunalıyordu. Ceketini çıkardı. Ama, bütün bu ıstıraplara rağmen, neden se büyük bir tahammül gösteriyor, yakıcı güneş altında oturmakta devam ediyordu.

Balık avlamakta olan memur, birdenbire, çevik bir hareketle oltayı çekti. Güneş ışığı altında pırıl pırıl yanmakta olan bir balık, yılan gibi kıvrılarak oltanın ucunda sallanıyordu. Memur balığı oltadan kurtardı ve oltaya yeniden yem takmağa koyuldu. Bu işle uğraşırken, biraz arkasında oturmakta ve dikkatle kendisine bakmakta olan şişkoyu gördü:

— Vay, siz hâlâ burada mısınız? Açıkça söyleyin, benden ne istiyorsunuz?

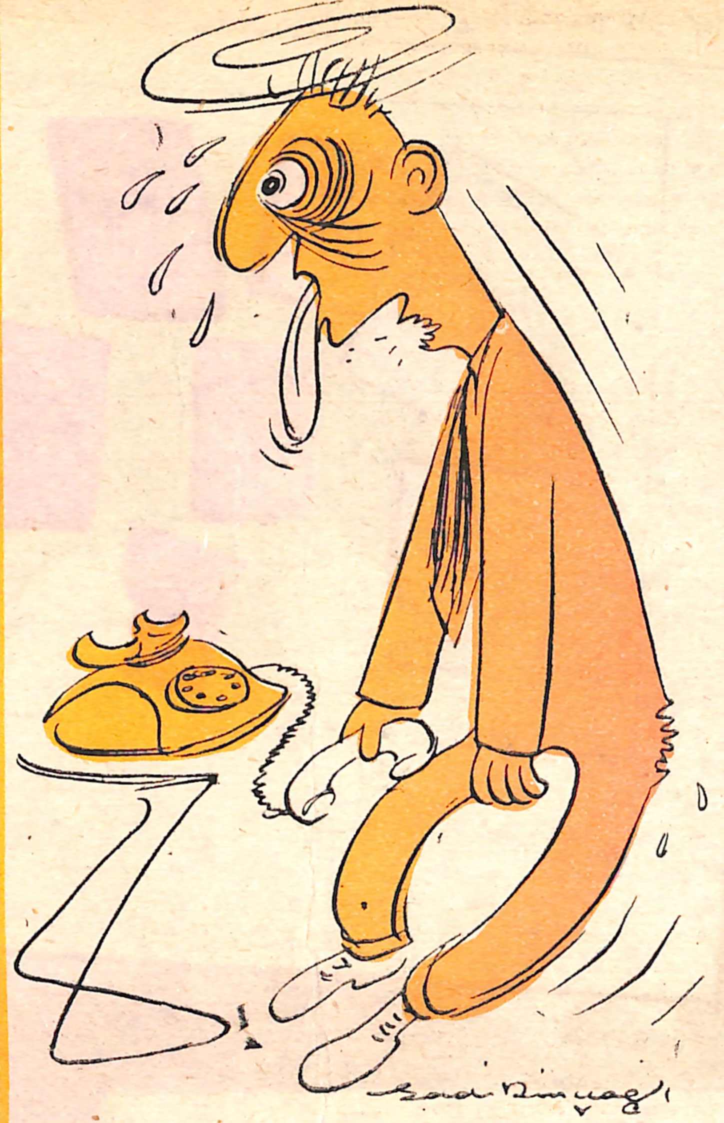
Şişko, yalvaran bir eda ile:

— Ben mi? dedi. Çok bir şey istemiyorum. Bir sırık, uzunca bir sopa, hattâ bir değnek de olsa bana yeter... Şöyle kumları biraz karıştıracağım da...

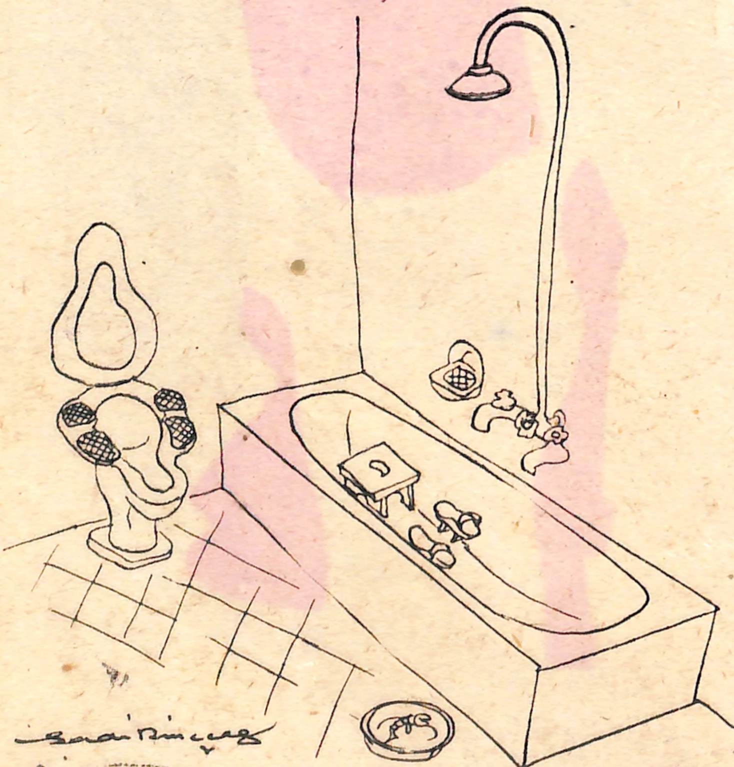
Memur yine öfkelendi:

— Yahu, siz ne lâf anlamaz adamsınız!. Size demindenberi yok diyorum. Bende sopa mopa yok.. Balık avladığımı görmüyor musunuz?. Düpedüz işimi bozuyorsunuz!

Şişko, ellerini uğuşturarak:

Şehirler arası telefonla konuşan bir vatandaş!..
(Şadi Dinççağ)

BİZ BİZE BENZERİZ!..
(Şadi Dinççağ)

PEROKSİT TABLETLİ
Vel-Çit
YAĞLI KREM SAÇ BOYASI
Herkes Güzelliğine Hayrandır
SAÇLARINIZ İÇİN İDEAL RENKLER
▶ Evvelce yıkamadan!
▶ Dekolore etmeden
▶ Tabii bir parıltı, sıhhat ve hayatiyet veren
VEL-ÇİT
Yağlı krem saç boyasıdır
14 Renk
OMNİMPEX - P. K. 185 GALATA

— Affedersiniz, dedi ve cebinden bloknotunu çıkarak oraya bir şeyler yazdı. Sonra bu yazdığı yaprağı kopardı. Bir müddet hareketsiz durdu. Ama bu arada, göz ucu ile, balık avlayan memuru süzmekte devam etti. Öfkesinin biraz yatıştığına kani olduktan sonra:

— Affedersiniz, dedi, ben...

Ama memur, yine barut gibi parladı:

— Yine mi sensin, Allahın belâsı herif! Sabahtanberi senden nedir bu çektiğim? Benden ne istiyorsun? Ne diye yakamı bırakmıyorsun?

— Affedersiniz efendim... Tekrar tekrar affınızı rica ederim. Bundan tam bir buçuk saat önce, derenin karşı kıyısından bir kadının suya girdiğini gördüm. Kadın biraz yıkandıktan sonra suya daldı. Ama işte, aradan saatler geçtiği halde, bir daha suyun yüzüne çıkmadı.

Memur korku ile yerinden fırladı:

— Ne diyorsunuz? Demek kadın bir buçuk saat önce suya daldı, bir daha da suyun yüzüne çıkmadı, öyle mi? Aman Yarabbi!..

Şişko, memurun sözünü keserek:

— Efendim, sizden, demindenberi sopa istememin sebebi budur. Karım meseleyi öğrendiği zaman, kadını kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı ona söyliyebilmeliyim. Biraz dere kumlarını karıştırayım da...

Derenin asayişiyle ilgili memur:

— Ama durunuz, sözlerinizden hiç bir şey anlamadım, diye bağırdı. Kumları karıştırmak?.. Karınız?.. Karınızın bu işle ne ilgisi var?..

Şişko, soğukkanlılıkla:

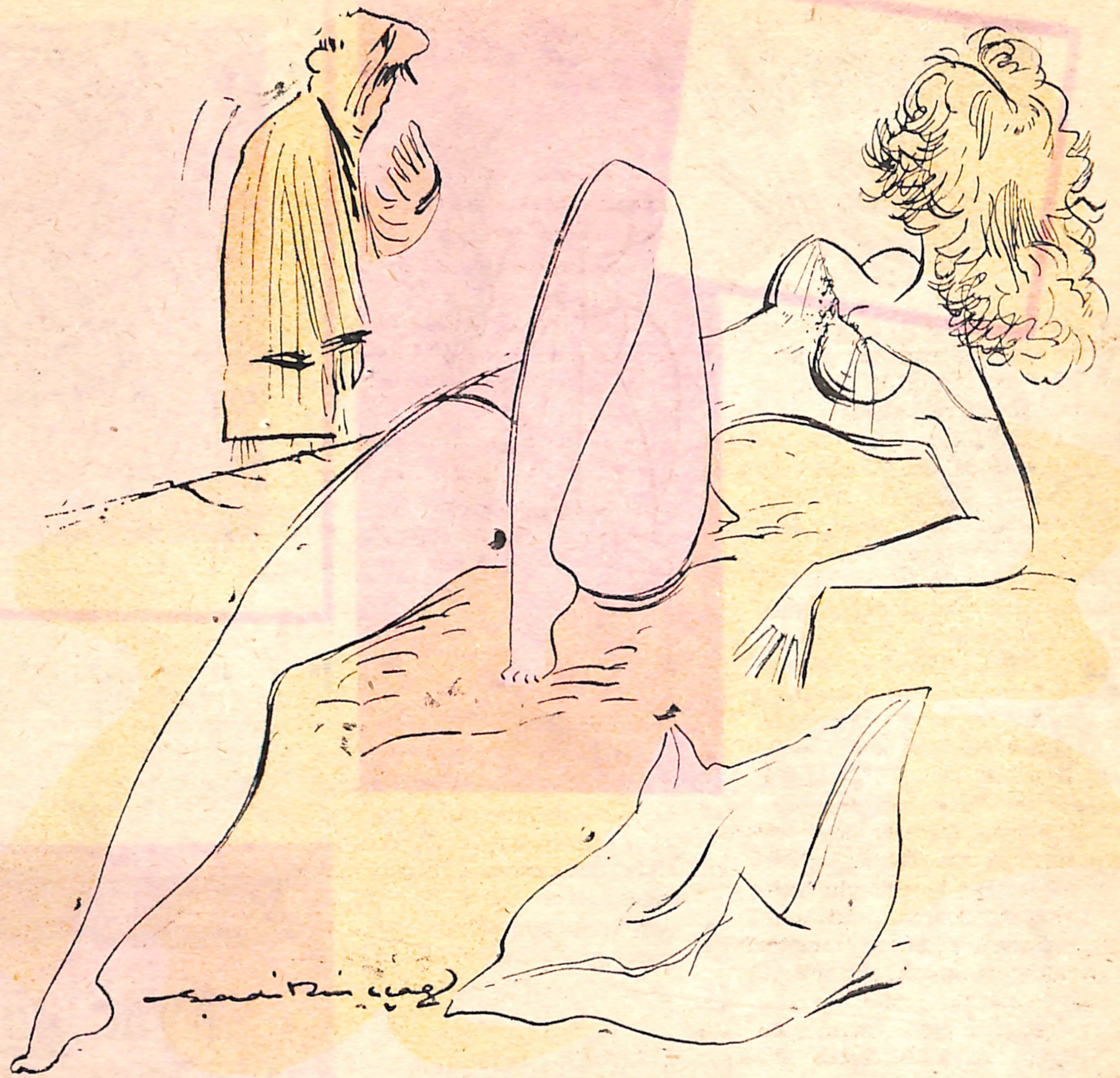
— Kuzum ne bağırıyorsunuz? dedi. Bunda kızacak ne var? Bu işte en çok ilgisi olan biri varsa, o da karımdır. Çünkü suya dalıp da çıkmıyan kadın, karımın annesi, yani benim kaynanamdır.

— Kaynananız mı? Be budala adam, bunu önceden neye söylemediniz? Onu pekâlâ kurtarabilirdik...

— Orası pek belli değil... Siz kaynanamı bilmezsiniz! Bir defa aklına bir şey koydu mu, dünya bir araya gelse onu bu düşüncesinden caydıramaz! Şimdi mesele anlaşıldı mı? Karıma, kaynanamı kurtarmak için elden geleni yaptığımı, bütün kumları altüst ettiğimi söyliyeceğim. Sonra, kaynanam sudan çıktığı zaman, lütfen şu kâğıdı göğsüne iliştirmeği unutmayınız!. Burada kaynanamın, yani bizim evin adresi yazılı. Ölüyü oraya getirsinler. Şimdi artık Allaha ısmarladık.

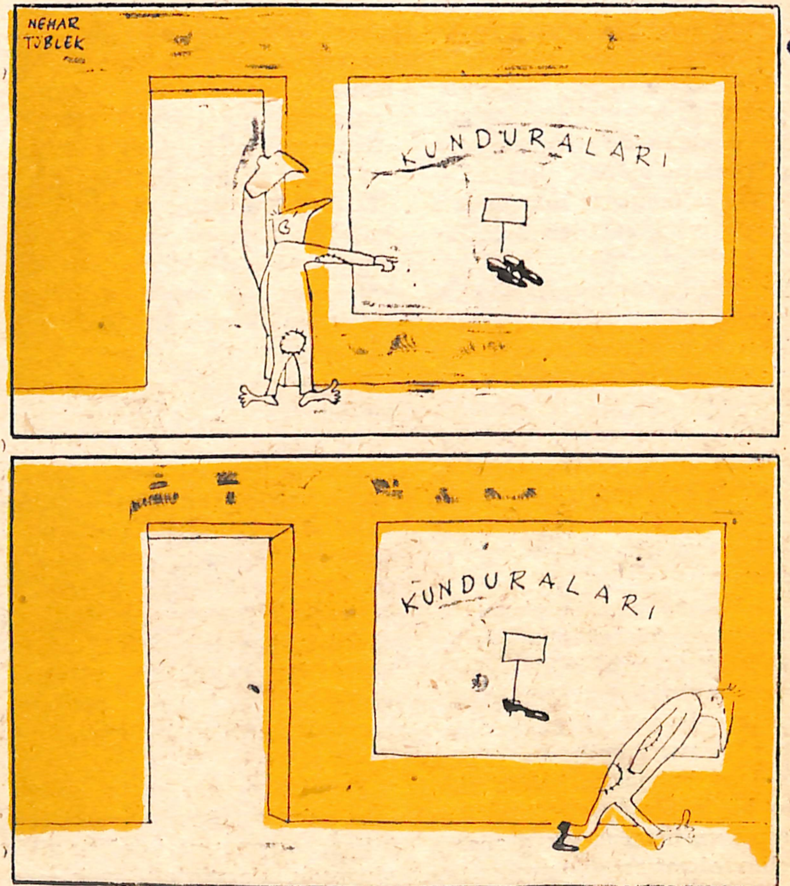
Hayırlı damat, bunları söyledik ten sonra geniş bir nefes aldı ve evine yollandı.

Hasan Âli EDİZ

Kadın — Herif!.. Herif!.. Şu ispat hakkı kanunu çıksa da kurtulsam senden!?..

(Şadi Dinççağ)

YAZISIZ!..

(Nehar Tüblek)

Wel-Mousse Şampuan nötr - sodasız

İlmî bir laboratuarın araştırmaları neticesi olan emsalsiz bir şampuandır

Wel-Mousse Lanolinli ve Yumurtalı terkipli şampuan Saçlarınıza canlılık yumuşaklık ve parlaklık verir.

Wel-Mousse Bom de Perulu terkipli şampuan saçlarınızın kepeklenmesini ve dökülmesini önler.

Saçlarınızı nötr sodasız Wel-Mousse Şampuanları ile yıkayınız!

OMNİMPEX - P. K. 185 - Galata

DÜNYA MİZAHINDAN:

Becerikli AŞIK

SARIŞIN Maguy de Jacques'la ayni müessesede daktiloluk ediyordu. Yirmi dört yaşında, göğsü ve kalçaları inanılmaz güzellikte iri, dolgun bir kızdı. Dudakları nemli, etli ve şehvetli, gözleri saf ve baygın bakışlarla herkesi çileden çıkaracak derecede mânalı idi.

Hiçbir vak'asını gören, bilen yoktu. Uslu akıllı deniyordu. Kendi halinde... Ama vücudundaki o enfes gelişme, yakında tava düşeceğini müjdelemektey di. Ona hayran olanların hepsi ve bilhassa Jacques bunu gayet iyi biliyorlardı.

Doğrusunu isterseniz, Jacques, arkadaşlarına nazaran daha talihli görünüyordu. Neden mi diyeceksiniz? Bir kere boylu boslu, yakışıklı, sporcu, sözü sohbeti yerinde bir gençti. Ondan sonra da günde sekiz saat, sevgili kapı yoldaşının masa bemasa yanındaydı. E, ister istemez aralarında bir yakınlık vardı. He le bir müddetten beri sevgilisini elde etmek için gayet keskin bir plân hazırladığını da buna ilâve ederseniz neden daha talihli olduğunu kolay anlarsınız.

Hârika güzel Maguy'ye gelince... O çeşit güzellerin çoğu gibi, sevdalanmağa hemen hazırdı. Dergilerin ve gazetelerin «Yıldızınız ne diyor?» sütunlarını büyük bir dikkatle ve gün sektirmeden okur, fırsat buldukça falcılara giderdi. Bunlar arasında, Remparts sokağındaki Madam İrma, en beğendiği, ileri görüşlü bir falcıydı. Bir sabah, Maguy, kadına, Jacques'ın yanında telefon ederek, gelecek cuma işten çıkınca ziyaret etmek üzere kendisinden bir randevu aldı.

Tam o cuma günü, öğle paydosunda, açıkgöz âşık, Madam İrma'nın kapısında bitivermişti. İstikbali okuyan kadına, gözünü kırpmadan şu ifadeyi okumuştu:

— Madam, eğer bu akşam sizi ziyarete gelecek olan sarışın güzele, hayatında beklediği erkeğin muhakkak yarın sabah, kapısını ilk çalacak adam olduğunu, hemen kollarına atılıp bir daha bulmasına imkân olmıyan böyle bir fırsatı kaçırmamasını ve hemencecik o adama teslim olmasını söylerseniz, size beş bin frank var!

Madam İrma, paranın miktarını ikinci defa söyletmeden tek lif! kabul etti ve en iltifatlı tavırlariyle delikanlıyı uğurladı.

Jacques, ertesi sabah, bir elinde bir çiçek demeti, koltuğunda çantası, daha karga kahvaltısını etmeden, sevgilisinin tek başına oturduğu apartımanın kapısına dayanmıştı. Bina koskocamandı ve görünürlerde, hiç kimse yoktu. Çöpçü bile uğramamıştı daha. Delikanlı, apartımanın kapıcısına Madmazel Maguy'yi iş hakkında görmek istediğini, kendisini müdürün gönderdiğini, acele olduğunu söylemişti. Kapıcı da ona dördüncü kata çıkıp otuz yedi numaranın kapısını çalmasını söyledi.

Jacques, merdivenleri dörder dörder tırmandı. Aradığı kapının önüne gelince hafifçe tereddüt etti. Kravatını düzeltti ve kulağını kapının anahtar deliğine dayadı. Kulağını tatlı bir nefes alış sesi gıdıkladı. «Uyuyor!» dedi kendi kendine. Sonra kapıyı vurdu.

Maguy'nin içe işliyen sesi yükseldi:

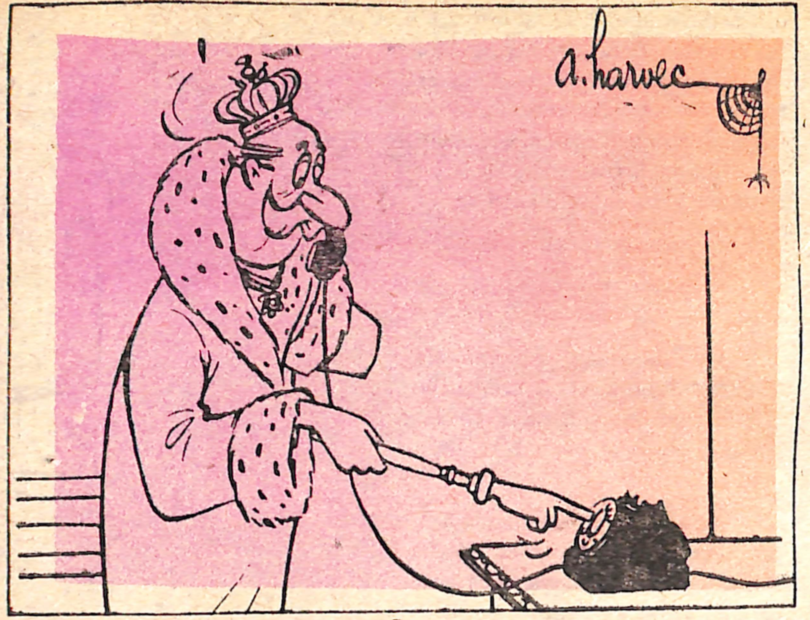
— Kim o?

Jacques kendini tanıttı. Ama, mahut yalanı, yani acele müdür tarafından gönderildiğini söylemeği de unutmadı. «Ah,» diyordu içinden, «bir kapıyı açsa... Muhakkak falcının dediğine inanacak, hayatında ömrü boyu beklediği erkeğin ben olduğuma kanaat getirecek, boynuma tereddüt etmeden atılacak, koy numa girecek...»

Şimdi, içeriden garip sesler geliyordu kulağına. Öteberi çekiliyor, eşyanın yeri değişir gibi oluyordu. Marguy'nin ayak sesleri acele acele oradan oraya gidip geliyordu. Nihayet, kilitte bir anahtar döndü ve kapı açıldı. Sevgili Marguy, sırtında sabahlık, önü aralık, aralıkta vücudunun en güzel kısımları bıllık bıllık, göründü. Jacques da bir adım attı, içeri girdi, ama olduğu yerde donup kaldı. Çünkü, iskemlelerin üstünde darmadağın erkek elbiseleri duruyor, divanda, örtüyü üstünden atmağa çalışarak bir adam doğruluyordu:

Dairenin müdürü!

— *M. Petoule* —

YAZISIZ!.. — Fransız —

TASARRUF MEVZUUNDA YENİLİK

Ayda 25 lira yatıran her 250 kişiden 1 kişiye hayatının sonuna kadar ayda 150 lira irat veya peşin olarak 15.000 lira...

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinizdedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-113

UCUZLUK KUPONU AKBABA - AYDABİR

DENİZ ASLANI

yazan: EMİRKULU
Çizen: NEHAR TÜBLEK

35
KAH!.. KAH!. KAAH!.. KAH!. KOCAYA BAK!
SEN KIZMA SAFFETCİĞİM... BEN ONU ŞİMDİ PAYLARIM...
YILDIIIIIZ!.. İNCE RUHLU, KİBAR ARKADAŞIN BU MUYDU?!..

36
AŞKOLSUN SİZE... KOCAMIN YANINDA BENİ MAHCUB ETTİNİZ...
KUSURA BAKMA HANIM ABLA... CAHİLLİĞİME VER... BİR DAHA BÖYLE KUSUR ETMEYİZ!.

37
BIRAK ŞİMDİ FOSFORLU CEVRİYEYİ HATIRLATMA BANA...
KUZUM SENİN HİÇ KIZ ARKADAŞIN YOK MU?..
ÇOOOOOK... GEL SENİ TANIŞTIRAYIM
PEKİ... PEKİİİ... YA ERKEK ARKADAŞIN...

38
İŞTEE... BU LÜFER MEMET... ŞU ÇAMUR ŞEVKET... BU KAVANOZ ALİ... BU APARTIMAN APO... BU DA BASTON OSMAN.... ULAN BASTON OSMAN NERDESİN?!..
ANAM!..
BİZİ DE GÖR ABLA..
ATOM MUBAREK..

(Devam edecek)

★

KALEM

Yazan :

İbrahim Alâettin GÖVSA

★

FİKİR hayatı olanlar için kalem, eşyadan biri değil, âzadan biridir. Hem de parmaktan üstün ve başa yakın bir uzuv... Dil sözü kulaklara veriyor, kalem uzaklara...

Eskiden kalemin cennetten çıkma olduğuna inanırlardı. Ondan yaratıcılık sıfatının bulunması bu inanışı haklı göstermez mi? Yirminci asıra kadar onun tılsımlı ve mukaddes şeyler gibi itibar görmesi bundan olacak. Yerlere düşen bir kalemi öpüp başa koymak bizde de âdet değil miydi?

Bir bakımdan kalem kılıca benzer. Ancak onu iyi kullanmak için yalnız bilek ve yürek kuvveti yetişmiyor. Ehlinin elinde kalem, Musanın âsâsı, fakat böyle olmıyanlar da Allahın belâsıdır.

Üç türlü kalem vardır: Nebatî kalem, hayvanî kalem, madenî kalem! Herbirinin yalnız zamanı ve muhiti değil, eseri de bambaşka bir mahiyet gösterir. Nebatî, yani kamış kalem içli ve mistik bir ruh taşırdı. Rüzgârlara ve nefeslere ses vermiye alışkın kamış parçası, kalem olduğu zaman kâğıt üzerinde yine terennüme çalışırdı. Sekiz, on kâtibin yazı yazdığı bir odaya girdiğimiz zaman bir Çin orkestrası işitiyorum sanırdınız.

Onun edebiyatında da bir ney çeşnisi yok mudur? Bütün Şark edebiyatı ve Divan şiiri kamış kalemle yazılmış oldukları içindir ki, dimağdan ziyade hisse dokunur.

Hayvanî kalem dediğimiz çeşit kaz ve kuğu gibi büyük kuşların kanatlarından yapılanlardır. Kuş kanadından yapılma kalemin biraz havaî olacağı hatıra gelir. Fakat eski Avrupa klâsikleri hep kaz tüyü ile yazılmış oldukları halde yine bugünküler kadar uçarı değildiler.

Madde ruhu öldürdüğü gibi yirminci asırda madeni kalem, nebati ve hayvanî kalemleri ortadan kaldırdı. Dünyanın her tarafında şiirin ve edebiyatın düşmesinde bunun mutlaka tesiri vardır. Çelik ve kurşun kalemde kamıştan veya kuştan sinmiş ruha benzer bir içlilik bulunabilir mi?

Eskiden kamışla yazıyorduk. Kalemlerimiz çelikleşeli yazılarımız sağlamlıklarını kaybetmiştir.

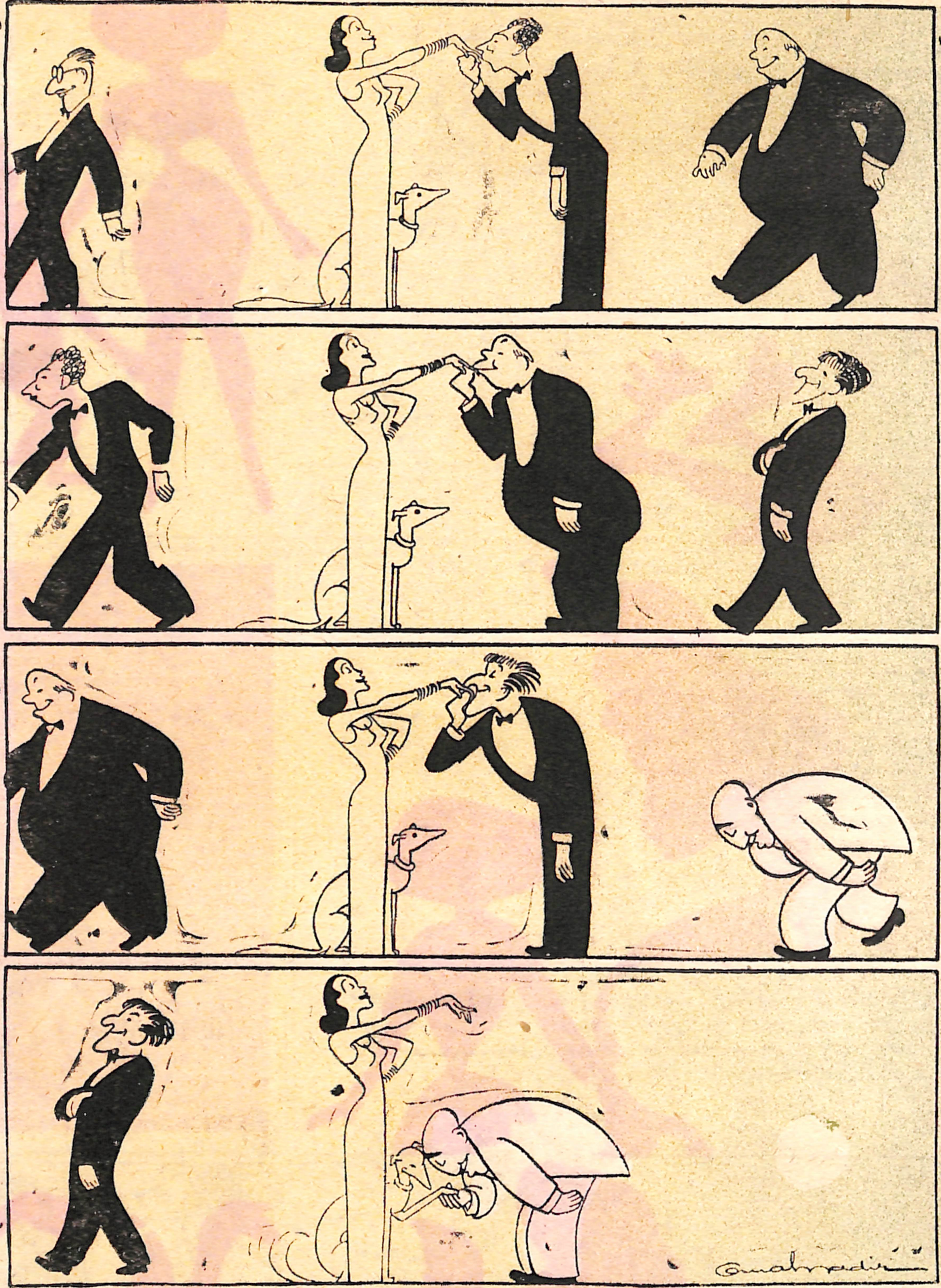
Nef'i, kalemine zenci hadım derdi. Namık Kemal de Arap köle adını vermişti. O esir kalemlerin sahiplerine ne candan bir bağlılıkla itaat etmiş olduklarını düşündükçe bugünkü muharrirlerimizden çoğunun ellerindekini birer Yeniçeri zorbasına benzetiyorum.

Maamafih sahibinden başkasına esir olan kalemin de mayasında mutlaka süpürge çöpü vardır.

Büyükler üstünü, başını kirletmesin diye çocuklara kalem vermezlerdi. Bugün gazetelerimizin çoğu karalama defterlerine benziyor. Belli ki, kalem çocuk eline düşmüştür. Fakat zavallı, kamış değil ki, dile gelsin ve feryat edebilsin!

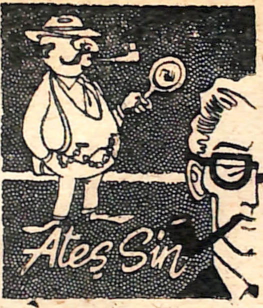
Ağustos 1936

Dalkavuğun Maceraları

DALKAVUK SOSYETEDE !.. (Cemal Nadir)

Briyantın
Vel-cit
Likid
Saçlarınıza tabii renk, parlaklık verir, besler ve hayatiyetini takviye eder. Her tipin kendisine uygun briyantini:
Esmerlere : Yeşil
Sarışınlara : Sarı
Beyazlara : Mavi
OSMANPEK - P. K. 185 - Galata

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ TEFRİKA No: 19

★ ★

Kasımpaşalı Süleyman gittikten sonra, iki genç ve böyle bir vapur yolculuğu için güzel de sayılabilecek kadın, eldeki listeye bakarak düşüne kalmışlardı. Bilirsiniz ya, güzellik dediğiniz şey de yerine göredir. Ne güzeller vardır, daha baskınlarının yanında sönük kalır da, erbabının elinde birdenbire parlayıverir. İnanmayan güzellik kraliçelerine baksın... Neyse, bize orası lâzım değil. Muallâ ile Mehlika başbaşa verdiler:

— Ne olurmuş sanki? dediler.

Hoş ilk defa böyle bir halt yiyecek toylardan değillerdi ya... Üstelik, uzun bir deniz yolculuğunu kocasız yapan kadınlara ne gözle bakıldığını bilecek kadar hayatı tanıyorlardı. Muallâ:

— Ne dersin şekerim? diye sordu.

— Münasip olur, dedi Mehlika. Hem de kırkından, ellisiden sonra karı boşayıp kızları yerinde bizlerle evlenen kocalarımıza da lâyık oldukları dersi vermiş oluruz. Zaten bir alay gâvur şehrine çıkacağız... Bu heriflerden bir ikisi işimize yarar. Dönünce de sosyete karılarına bir güzel caka satarız, ha?

Bu «Ha?» ya, Muallâ tatlı bir gülümsemeyle mukabele etti. Lâkin o sırada önlerinden geçen bir yağlı saçlı genç, gülüşü kendine alarak:

— 1 —

— Yolculuk ne güzel şey, diy mi hamfendiciğim? diye sırnaştı. Muallâ hemen listeyi çıkarıp bakarak bunun, tavsiye edilenlerden hangisi olacağını kestirmeğe çalıştı. Lâkin elindeki listenin parti listesinden farkı yoktu: Sadece isimden ibaretti... Bunun üzerine herife yüz vermemeğe kararlaştırdı. Çevirdi yüzünü öbür tarafa... Oğlan da, sanki deminki sözü o söylememiş gibi, gayet pişkin bir umum müdür tavriyle yürüyüp gitti.

Doğrusu, size, Bingül'le Mehlika Gülen'in vapurda başına gelenleri, daha doğrusu başlarından geçenleri anlatmağı pek isterdim. Gelin görün ki, işimiz detektiflerle... Bu yüzden, uzun deniz yolculuğunun yalnız Kasımpaşalı Süleyman'la ilgili tarafına bir nebze temas etmek yetecek sanırım.

Napoli'den kalktıktan sonraydı. O gece vapurda balomsu bir eğlence tertiplenmişti. Kasımpaşalı Süleyman da biçimine getirmiş, kılığı kıyafeti düzerek birinci mevki bar'a, salona çıkmıştı. Robert piyanoda, Pinto mikrofon başında, kemanı elde, baygın baygın dans havaları çalıyorlardı. Salon oldukça kalabalıktı ve ziyadesiyle loştu. Süleyman, çakır keyifti. Bir koltuğa gömülmüş oturan Muallâ'yı yalnız başına görünce hemen yanına çöküvermişti:

— Tebrik ederim abla, dedi. Doğrusu çok iyi idare ettin. Fabrikator da, öteki de yanıp tutuşuyorlar senin için...

Muallâ yavaş sesle sordu:

— Ne biliyorsun sen?

— Biz her şeyi biliriz abla...

— İyi öyleyse... Mademki biliyorsun, İstanbul'a dönünce seni arayıp soracak mıyım, bil bakalım onu da...

— Hem nasıl arıyacaksın abla, bir bilsen...

— Neden arıyacakmışım?

— Benim namuslu çocuk olduğumu şavulladın. Bizde iş var. Sende de ekmek... Nasıl olsa beni emrinde kullanacaksın... Merak etme, senin aramana kalmaz, ben gelir bulurum seni. Çünküm, fikrimde iyi düşünceler var. Birlikte bir iş çevirelim de dünya âlem şaşsın... (Devam edecek)

— 2 —

1955
İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM
MİLYON
LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

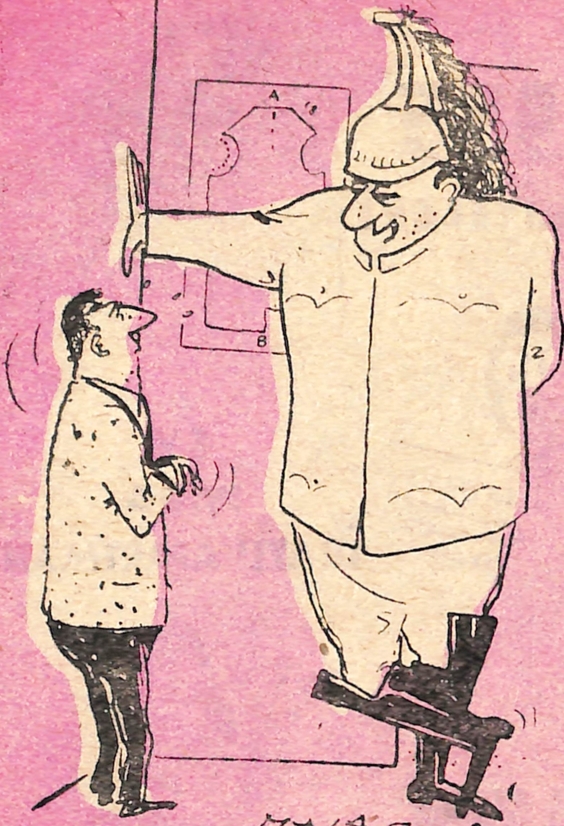
250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yenilikti.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartman dairesi keşidelerine de iştirak ederler.

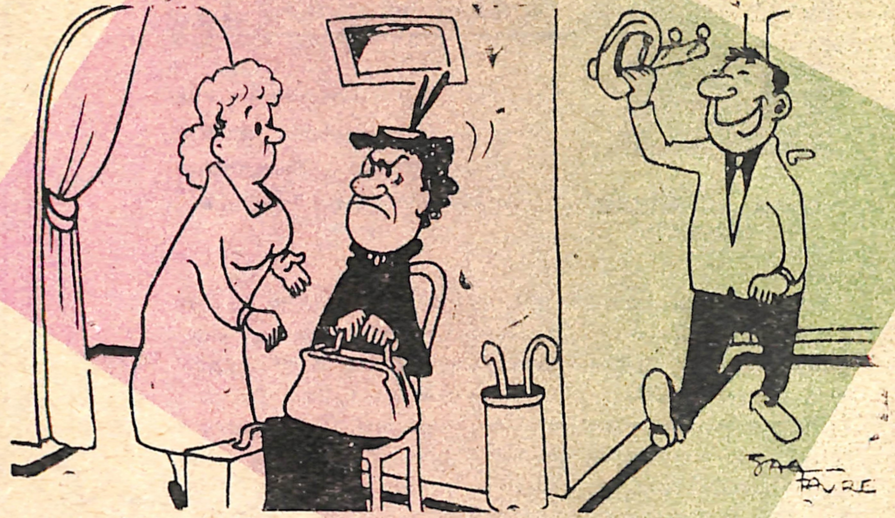
Her 150 liraya bir kura numarası

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

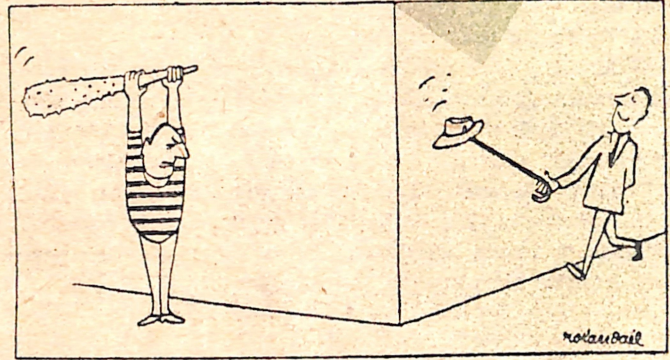
— İki metre kumaştan mükemmel elbise yaptığını ilân eden terzi siz misiniz?..

— İtalyan —

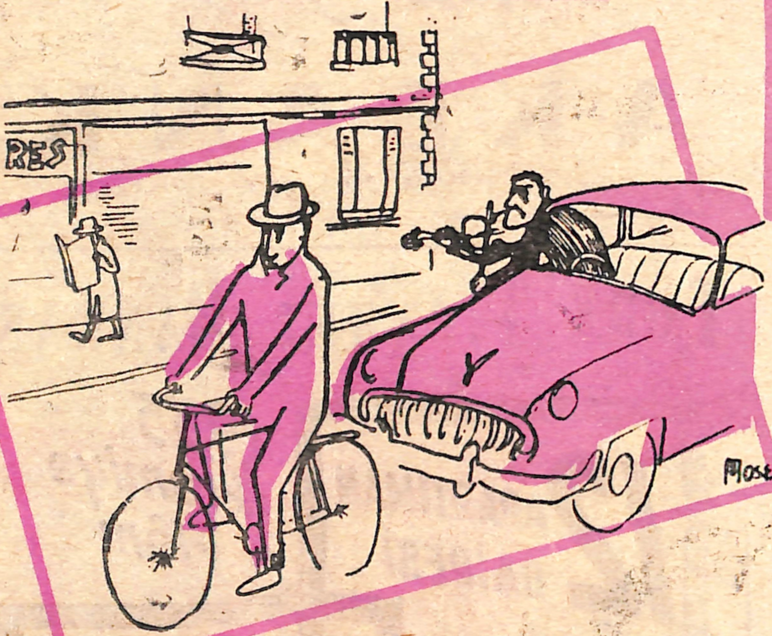
— Karıcığım, fena haber... Anneni getiren tren galiba yolda devrilmiş!...

— Fransız —

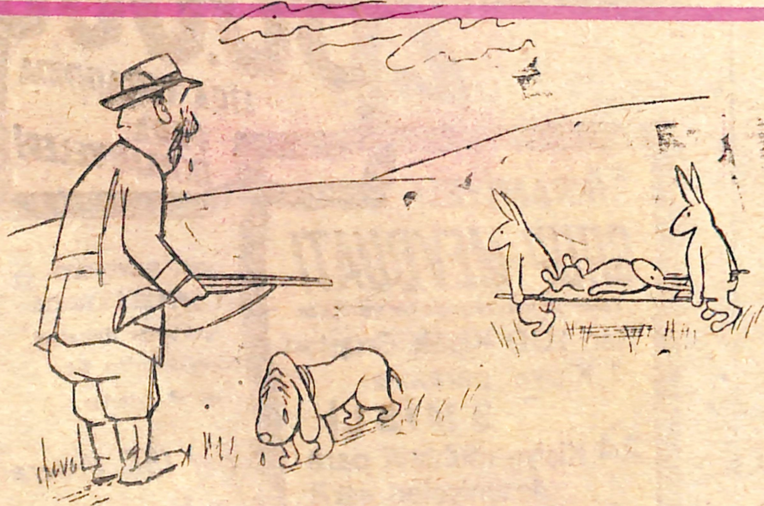
YAZISIZ!..

— Fransız —

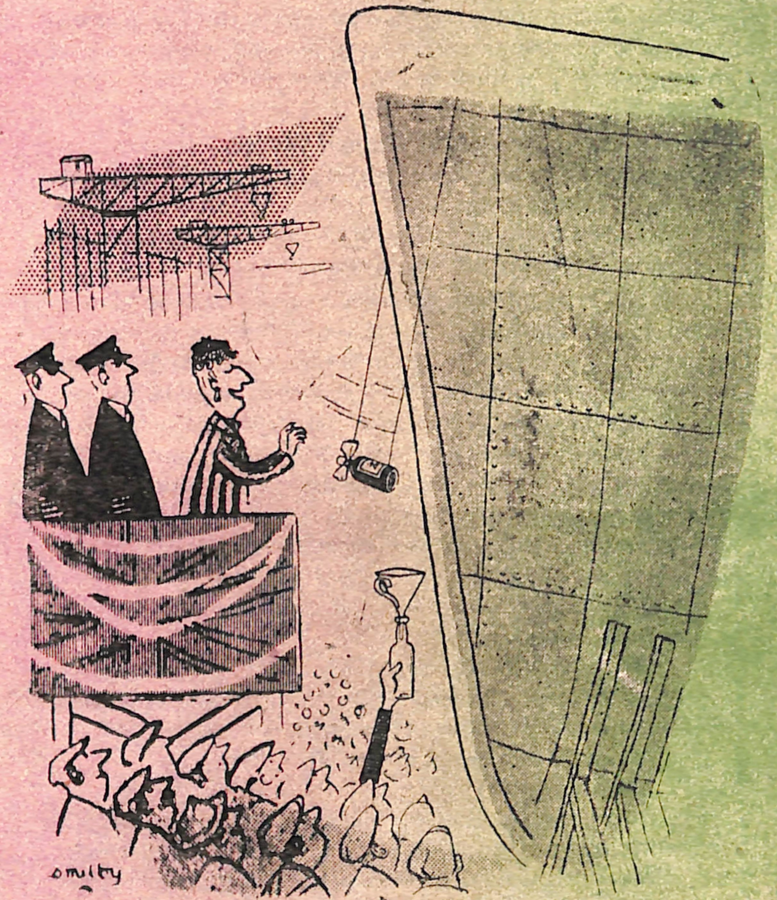
YAZISIZ!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

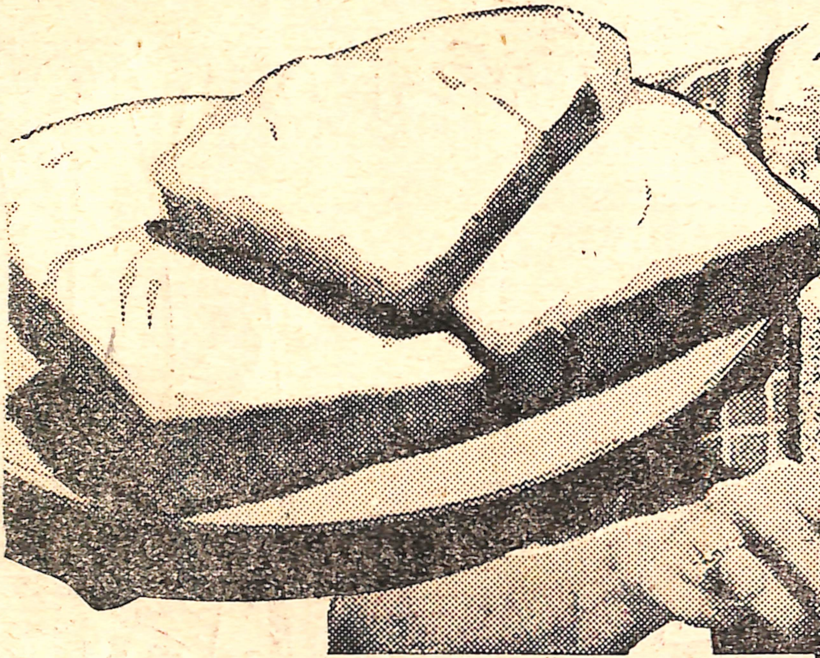

YAZISIZ!..

— İngiliz —

Saat 5!

Nerde ise kahvaltı etmeğe gelecekler....

...ve muhakkak ki çok acıkmışlardır.

Hayret edilecek bir şey yok, saatlerdir deli gibi oynadıktan sonra !

« Kahvaltı için SANA isteriz ! Aman, ne nefis ! Bana da ! Bir dilim daha ! » diye bağırdıklarını şimdiden işitir gibi oluyorum.

Bunun içindir ki, her akşam, bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek hazırlamağı adet edindim. Çocuklar için bundan mükemmel bir şey yok.

SANA lezzetli besleyici ve aynı zamanda çok ucuzdur.

SANA'da, kalori ve A, D vitaminleri, güneş şuaının verdiği vitaminler boldur.

Gündüz, vaktim müsait olduğu zaman da, onlara, fevkalâde çok sevdikleri bisküvi ve pasta hazırlarım.
Fakat bunun için daima SANA kullanırım : böylece iyi bir netice elde edeceğimden daima eminim.

S.27

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

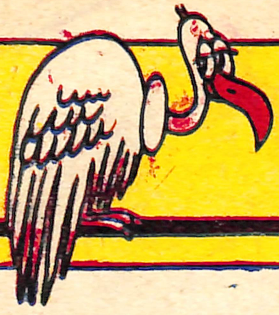
Anadolu Sigortası

Hayat ⋆ Kaza ⋆ Yangın

Anadolu Türk Anonim Sigorta Şirketi en müsait şartlarla emrinizdedir.

Telgraf: İmtiyaz, İstanbul — P. K.: 845 - Galata

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Az daha ceza yazıyordum bayan... Klâkson çaldınız sandım!..

— İtalyan —

Meşhurların Nükteleri

Akbaba Mizah yayınlarının 7 inci kitabı kütüphanelerimize yeni bir kıymet ve yeni bir neşe getirdi. Meşhurlarımızın 198 nüktesi. Fiatı 1 Lira. Bugün çıktı.